

ПРОЛОГ

Пратиха ме тук заради едно момче. Казваше се Прийв Максфийлд и аз го обичах, и той умря, и мина почти година, и никой не знаеше какво да прави с мен. Накрая решиха, че ще е най-добре да ме пратят тук. Но ако питате учителите или служителите, твърдо ще ви кажат, че съм тук заради „остатъчно действие от травма“. Родителите ми използваха точно тези думи в заявлението ми за кандидатстване в Дървения хамбар, който според брошурата е пансион за „емоционално крехки и високоинтелигентни“ тийнейджъри.

Под „Причина ученикът да кандидатства в Дървения хамбар“ родителите ти не могат да напишат „заради едно момче“.

Но си е истина.

Когато бях малка, обичах мама и татко, и брат си Лио, който вървеше след мен навсякъде и викаше: „Джами, чакай!“. Когато пораснах, обичах учителя си по математика в девети клас, господин Манкарди,

въпреки че математическите ми способности бяха много под нормата.

– А, Джам Галахю, заповядай – казваше той, когато закъснявах за първия час, а косата ми още беше мокра от банята; понякога през зимата крайчетата ми даже замръзваха като клончета. – Драго ми е, че реши да се включиш.

Никога не го казваше с гаден тон. Мисля, че наистина му беше драго.

Така свирепо бях влюбена в Рийв, както не съм била влюбена в никого през всичките си петнайсет години. След като го срещнах, онази любов, която изпитвах към другите хора, ми се стори плоска и слаба. Осъзнах, че любовта има различни нива, също като нивата в математиката. В училище, през няколко стаи от нашата, където учеха Математика за напреднали, група генийчета си разменяха последните клюки за паралелограмите. Междувременно, в часа по Тъпа математика на господин Манкарди, всички тънехме в математическа мъгла и зяпахме с полуотворени усти и объркани погледи така подходящо наречената Умна дъска.

Значи съм тънала в много тъпа любовна мъгла без дори да го осъзнавам. И тогава изведнъж разбрах, че съществува и любов за напреднали.

Рийв беше един от тримата десетокласници на обмен, които бяха решили да разнообразят живота си в Лондон, един от най-вълнуващите градове на света, като прекарат един срок в нашето предградие на Крамптън в Ню Джърси. Точно той беше настанен в дома на глупавия и весел отворко Мат Кесман.

Рийв се различаваше от момчетата, които познавах – разните алексовци, джошовци и матовци.

Не само заради името. Никой от тях нямаше такова излъчване: елегантен, отпуснат и строен, с тесни черни дънки, смъкнати под изпъкналите кокалчета на таза му. Изглеждаше сякаш е в някоя от онези осемдесетарски британски пънк групи, които баща ми още обича и чиито албуми си пази в специални найлонови калъфи, защото е сигурен, че някой ден ще струват много пари. Веднъж потърсих един от най-скъпоценните му албуми в *eBay* и видях, че някой беше наддал шестнайсет centa за него, от което не знам защо, но ми се доплака.

Повечето корици на тези албуми показваха групичка момчета с ироничен вид, застанали на някой ъгъл, където си разказват някаква тяхна си шега. Рийв щеше да се впише идеално. Имаше тъмнокестенява коса, която се извиваше около възбледото му лице, защото в Англия нямало никакво слънце.

– Сериозно? Никакво? Пълен мрак? – бях го питала, когато ми го каза така уверено.

– Ами, да – беше отговорил. – Цялата страна е като една голяма влажна къща, където са спрели тока. Всички имат недостиг на витамин D. Дори кралицата.

Каза ми всичко това със сериозно изражение. В гласа му имаше леко пристъргване. И макар че нямам представа как са го възприемали хората в Лондон, където такъв акцент е съвсем нормален, за мен звучеше като запалена клечка, доближена до къс стара хартия. Избухваше тихо и внезапно. Когато говореше, исках да го слушам.

Исках и да го гледам непрекъснато: бледото лице, кафявите очи, разрошената коса. Беше като висока епруветка от кабинета по химия и винаги преливаше, защото вътре кипеше някаква интересна реакция.

Вече сравних Рийв както с математиката, така и с химията. Но в крайна сметка единственият предмет, който е от значение във всичко това, беше английска литература. Не онази, която учих в Крамптън, а онази, на която ходех много по-късно, в Дървения хамбар във Върмонт, когато Рийв вече го нямаше, а аз едва живеех.

По непонятни ми причини бях сред петимата ученици, включени в групата за предмета Специални теми в английската литература. Никой от нас не е споделял с други хора какво ни се случило там. Постоянно си мислим за това, разбира се, и сигурно ще продължим да си го мислим, докато сме живи. А най-удивителното нещо, което не напуска мислите ми, е това – ако не бях изгубила Рийв и не ме бяха пратили в онзи пансион, и ако не бях един от петимата „емоционално крехки и високоинтелигентни“ тийнейджъри в Специални теми в английската литература, при всеки от които нещо различно беше унищожило живота му, тогава никога нямаше да разбера за Белжар.

ПЪРВА ГЛАВА

Хайде бе, Джам, ставай вече – казва съквартирантката ми Диджей Кауабата, емо момиче от Коръл Гейбълс, Флорида, с „едни хранителни проблеми“, както самата тя каза уклончиво.

Надвесила се е над леглото ми и дългата ѝ черна коса виси над лицето ми. Заради Диджей стаята ни е осеяна със скрити хранителни запаси: дълги желирани бонбони, овесени вафли, кутийки със стафиди, дори пластмасова бутилка кетчуп от някаква имитираща марка, май „Хайндз“, все едно компанията се надява хората да се объркат и да си го купят. Всичко това е стратегически разположено за така наречените тежки случаи.

Живея в Дървения хамбар от един ден и още не съм виждала такъв тежък случай, но тя ме уверява, че ще има.

– Винаги има – каза ми и сви рамене, когато се опитваше да ми обясни какво ще е да делия стаята с нея. – Ще се нагледаш на ужаси, каквито никога не си

искала да виждаш. Спокойно, ужаси е образно казано. Не съм съвсем изкукала.

Съвсем изкукалите не ги приемат в Хамбара. Това не е болница и специално обясняват как са против раздаването на психиатрични лекарства. Вместо това настояват, че животът в пансиона ще сближи хората и ще им помогне да се възстановят.

Не мога да си представя, че това е истина. Дори не ти дават достъп до интернет. Абсолютно забранен е, което си е чиста жестокост. Конфискуват ти и телефона. Има два древни телефона с монети – един в общежитието на момичетата и един при момчетата. Няма никакви безжични мрежи, така че можеш да си използваш лаптопа, за да си пишеш домашните, но не и да проучваш разни неща. Можеш да слушаш музика, но ако искаш да си свалиш нови песни, няма как. Тук си откъснат от всичко и в това няма никаква логика, понеже всички вече са откъснати по един или друг начин.

Дървеният хамбар е като комуна, нещо средно между болница и обикновено училище, макар че никой не го казва открито. Той е като голяма водна лилия, на която да поседиш, преди да скокнеш като жаба обратно към обикновения живот.

Диджей ми каза, че преди това е била в специална болница за хранителни разстройства. Разправя, че там всички пациенти били момичета, а сестрите, които постоянно ги теглели на кантар, носели от онези педиатърски блузи с нарисувани сладки кученца или пандички. Когато теглото на момичетата паднело под нормата, ги хранели насила с тръбички.

– И на мен ми се случи веднъж – каза Диджей. – Една от сестрите ме държеше и гърдите ѝ се притис-

наха в лицето ми, и когато погледнах, видях само един океан от малки голдън ретривърчета.

Когато пристигнах в Хамбара, Диджей вече е била тук от две години. А тази сутрин, в първия ми учебен ден, докато стърчи над мен, а косата ѝ виси пред очите ми като перде, просто ми се иска да се разкара. Но не.

– Джам, вече изпусна закуската – казва тя, все едно ми е майка. – Часовете започват. Какво имаш първо?

– Не знам.

– Не си ли видя прога?

– „Прога“? Ако говориш за програмата ми – не.

Бях пристигнала предния ден, след шест часа в колата с родителите ми и Лио. Майка ми плачеше през целия път, но се преструваше, че е от някаква алергия, а баща ми особено съсредоточено слушаше Националното радио.

– Днес – каза радиоводещата, – ще посветим цялото предаване на гласовете, които талибаните заглушават.

Татко го увеличи и започна да кима умислено, сякаш беше кой знае колко увлекателно, а мама затвори очи и заплака, но не за заглушените от талибаните гласове, а за мен.

Брат ми Лио, както обикновено, седеше до мен със зацапаната си джобна игра в скута и си цъкеше нещо.

– Ей – каза, когато мина поредното ниво и видя, че го гледам.

– Да.

– Без теб вкъщи ще е гадно.

– Ами, свиквай – казах му. – Детството ни заедно кажи-речи приключи.

– Не говори така.

– Вярно си е – казах и продължих: – А накрая един от нас ще умре. И другият ще трябва да ходи на погребението. И да изнася реч.

– Джам, престани – каза Лио.

Веднага съжалих за думите си; дори не знам защо го казах. През цялото време бях в лошо настроение. Лио не заслужаваше такова отношение. Беше едва на дванайсет, а на външен вид бе още по-малък. Някои от съучениците му изглеждаха сякаш вече са готови да имат деца; Лио изглеждаше като децата, които биха имали. От време на време някой го спъваше в коридора, но него нищо не го тревожеше, защото беше намерил как да не му пука. От десетгодишен се бе вмааничил по алтернативния свят на една игра, „Сънни скитници“, пълна с вълшебни кубове, магьосници и герои, наречени Властелини на теченията.

Все още си нямам идея какво е Властелин на теченията. По онова време не разбирах дори какво е алтернативен свят, но вече знам, естествено. Така че ми стана ясно това, което брат ми от известно време знае: понякога някой алтернативен свят е много по-добър от истинския.

– Не исках да съм гадна – казах на Лио в колата. – Понякога ставам такава.

– Мама и татко ми казаха да не се сърдя, когато говориш така, заради...

– Заради какво? – попитах малко остро.

– Заради това, което си преживяла – каза смутено.

Двамата с него бяхме говорили много малко за това. Беше прекалено малък и нямаше как да знае какво съм преживяла, какво съм изпитала.

Нямаше с какво да продължим разговора, та всеки се заблея през своя си прозорец, а след време Лио затвори очи и заспа с отворена уста. Цялата кола миришеше на онзи чипс с лук и сметана, който той ядеше. Съжалих го, че сега все едно оставаше единственото дете. Че вече нямаше нормална кака. Вместо това имаше кака, която бе дотолкова съсипана, че трябваше да иде да живее в специално училище в друг щат, на шест часа път с кола.

Когато ме оставиха в Дървения хамбар, беше доста напрегнато. Мама се мъчеше да ми подрежда стаята, докато Диджей се излежаваше на леглото си и тихо наблюдаваше сценката с интерес.

– Не забравяй да си удряш учебното другарче по един-два пъти на ден, че пълнежът да остане равномерен – каза ми мама, докато си прибирах нещата по разни чекмеджета.

Извадих бурканчето от куфара си – ягодно сладко Малка алена на Типтрий*, което Рийв ми подари в нощта, когато се целунахме за първи път; задържах хладния стъклен цилиндър в ръка. Знаех, че никогата няма да го отворя. Сякаш беше урна с праха на Рийв. Печатът щеше да си остане здрав завинаги. За мен бурканът бе свещен и го поставих в най-горното чекмедже на скрина, където внимателно го покрих с купчина сутиени, бельо и стара тениска с пиленцето Туити.

* Луксозно сладко, което се прави от ягодки сорт малка алена. Произвежда се край Типтрий, Англия, като за беритбата фирмата наема допълнителни работници, често студенти от Източна Европа. Сладкото е и част от любимата закуска на Джеймс Бонд. – *Б. пр.*

– Просто посягаш и го удряш, Джам – продължаваше мама. – Просто го удари сякаш е насилник, който ти е изскочил в някоя уличка.

– Мамо! – казах, а Диджей още гледаше, без даже да се опитва да го прикрие.

Много ме дразнеше и не можех да повярвам, че ще трябва да живея с нея.

– Така де, само го халосай хубаво отдолу и отстрани – нареждаше мама, докато ми показваше как да нападам така нареченото другарче, голямата възглавница с ръце, която тя толкова държеше да ми купи от хипермаркета в Крамптън.

Жената на касата там ни се усмихна, когато с мъка го качихме на конвейера. После каза с напевен глас:

– Май някой ще ходи в академията „Фенстър“.

Академията „Фенстър“ е тузарският пансион недалеч от дома ни в Ню Джърси, където момичетата си имат коне, всички носят униформи в небесносиньо и пеят клиширани песнички с кофти рими като „О, Фенстър, мили Фенстър, ще помним ний всеки семестър...“. Двете с мама сконфузено поклатихме глави.

Другарчето е огромно, оранжево и рипсено. Намразих го в магазина, мразех го и докато седеше на леглото ми в Хамбара с протегнати ръце. Мразех дори името „учебно другарче“. Всички знаеха, че още не бях в състояние да уча.

Обаче било време да „се стегна“ или да „вляза в крачка“, както казваха хората. Само че тъй като не можех, беше време да се запиша в Дървения хамбар, където комбинацията от върмонтски въздух, кленов сироп и липса на психиатрични лекарства и интернет ужким ще ме излекува. Но моето не се лекува.

Другото ужасно нещо в „учебно другарче“ е, че вече нямам „другарчета“. Преди да срещна Рийв и да искам да съм с него през цялото време, най-близките ми приятели в Крамптън бяха две други по-затворени и мили момичета с дълги прави коси – момичета като мен самата. Учихме здраво в училище, но не бяхме зубърки; пушили сме някой коз, но не бяхме тревоманки. Обикновено ни смятаха за сладички, мили и малко срамежливи.

Всъщност надали някой си е мислил за нас кой знае колко. Бяхме от онзи тип момичета, които като малки взаимно си плетяха косите, упражняваха танцови стъпки в синхрон и си ходеха на гости с преспиване всеки уикенд. На тези преспивания си говорехме открито на много теми, включително връзките, разбира се, макар че от нас само Хана Петроски имаше истински, дългосрочен приятел – Райън Браун. Двата ходеха сериозно и почти бяха правили секс.

– На ей толкова сме наистина да го направим – разкри ни Хана един уикенд.

И макар че не знаех какво точно има предвид, кихах и се преструвах, че знам. Хана и Райън се бяха влюбили още в детската градина при госпожа Делакхънт. Първата им целувка беше на останките от килима в къта за следобеден сън.

След като изгубих Рийв, в началото приятелките ми често идваха къщи. Чувах ги от стаята си как разговарят с родителите ми в коридора със сериозен тон. „Здравейте, господин Галахию“, казваше някоя от тях. „Джам по-добре ли е? Така ли? Ама изобщо? Ами, не знам какво да кажа. Но ѝ опекох малко канелени бисквити...“.

Само че когато почуквах на вратата ми, не исках да говоря с тях много дълго.

– Просто ми се иска вече да превъзмogneш това – каза Хана най-накрая, когато един ден седеше на леглото ми. – Даже не се познавахте много дълго. Колко да е било, месец?

– Четирийсет и един дни – поправих я.

– Ами, знам, че ти е трудно – каза ми тя. – Райън ми е по-ценен от живота, та не е като да не те разбирам донякъде. Ама... – рече и гласът ѝ заглъхна.

– Ама какво, Хана?

– Не знам – каза. После тъжно добави: – Трябва да си тръгвам, Джам.

Ако Рийв беше там, щях да му кажа:

– Много е гадно, когато хората казват „Ама много готочие“ и някак заглъхват после, сякаш са си довършили изречението. „Ама...“ не означава нищо, нали? Значи само, че не можеш да обясниш какво чувстваш.

– Да бе, гадно е – би казал Рийв. – Хората, които казват „Ама...“, са Лошите.

С него просто виждахме света по един и същ начин. След като го изгубих, стоях в стаята си и дремех на леглото. Веднъж носих блузата с Туити пет дни поред. Приятелките ми спряха да идват. Край с гостите, край с канелените бисквити. Родителите ми ме накараха да пробвам да се върна в училище, но там всички ме зяпаха, защото знаеха колко много обичах Рийв. Само седях в час със затворени очи и даже не слушах какво говорят.

„Ало, чуваме ли се? – казваше някой учител. – Ехо, Джам?“

Понякога, докато бях в училище, стоях под червената лампа на изхода от салона или седях на стол барбарон в някой ъгъл на библиотеката. Тогава изведнъж си спомнях, че това е място, на което съм била с Рийв, и изпадах в пълна паника. Гърдите ме свиваха, задушвах се и хуквах по коридора, през пожарния изход и продължавах навън.

В началото някой учител или служител се втурваше след мен, но бързо се изморяваха от тичане.

– Стара съм за тия неща! – изрева сестрата веднъж по мой адрес от другия край на игрището.

– Щом Джамайка не може да се накара да стои в училище през деня – каза директорът на родителите ми, – може би трябва да намерите друго решение за нея.

Пробвах с домашно обучение. Доведоха бивш учител по история, за когото всички бяхме слушали, че са го уволнили, защото дошъл в час пиан до козирката от шотове водка. Беше мил човек с тъжно и набраздено лице, като онези кученца шар пей, и макар че никога не идваше на уроците вкъщи пиан, просто не можеше да ми задържи вниманието. Отново се разсейвах.

– Ех, Джам – каза. – Опасявам се, че така няма да стане.

Сега, след като мама, татко и брат ми Лио се сбогуваха с мен в стаята ми – те до един разстроени, а аз с някаква празнота и тежест в гърдите – и след като изтърпях печеното пиле, зеления боб и киноата в стола, объркана от всичките нови лица и гласове наоколо, но отдръпната и без да говоря с никого, и след нощ, в която почти не мигнах, лежа свита в леглото сутринта на първия учебен ден в Дървения хамбар.